

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku M.N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.
o rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 października 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 maja 2016 r. oddalił apelację skarżącego M.N. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 lipca 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z dnia 9 maja 2011 r. odmawiającej mu prawa do renty socjalnej.

Skarżący był uprawniony do renty socjalnej do 31 stycznia 2011 r. Ma wykształcenie podstawowe, popadł w narkomanię. Sąd Okręgowy ustalił, że skarżący nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Przedmiotowe ustalenie zostało dokonane za pomocą opinii biegłych lekarzy z zakresu psychologii, psychiatrii i gastrologii oraz dodatkowej opinii innego psychologa i psychiatry a także biegłego ortopedy, kardiologa i specjalisty chorób zakaźnych.

Sąd Apelacyjny po przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego podzielił ustalenia i ocenę o braku podstaw do przyznania renty

socjalnej. W szczególności za miarodajny i wystarczający uznał materiał zebrany w sprawie w postaci opinii biegłego M.P.. W oparciu o dowody z wiedzy specjalistycznej Sąd Apelacyjny przyjął, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Jednocześnie brak było podstaw do przyjęcia, że upośledzenie sprawności organizmu powstało u wnioskodawcy przed 18-rokiem życia, albo w toku nauki w szkole, przed ukończeniem 25 roku życia.

Odwołanie i apelacja skarżącego zostały oddalone na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej oraz przepisów o niezdolności do pracy z ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (art. 12-13).

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zarzucił, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec faktu nierozpoznania przez Sąd istoty sprawy. Nie mogło też ująć uwadze Sądowi Apelacyjnemu, że odwołujący się pobierał rentę socjalną od 2003 r., a od tego czasu jego stan zdrowia pogorszył się, gdyż stwierdzono kolejne schorzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i dlatego nie został uwzględniony.

Ta szczególna podstawa przedsądu spełnia się wtedy, gdy skarżący wskazuje i wykazuje takie naruszenie przepisów prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wykazane naruszenie przepisów powinno być nie mniejsze niż przy zasadnych podstawach kasacyjnych (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.). Chodzi jednak o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej a nie tylko o zasadność podstaw kasacyjnych.

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można stwierdzić w tym przypadku. Skarżący w podstawie kasacyjnej zarzuca nierozpoznanie istoty sprawy, odwołując się przy tym do treści prawa materialnego, to jest: art. 4 ust. 1 i 2

ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 892) oraz art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383).

O wyniku sprawy zakończonej wyrokiem decyduje w pierwszej kolejności prawo materialne, gdyż to ono wyznacza, jakie postępowanie dowodowe było konieczne w sprawie dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności. Zasadniczy mankament skargi opiera się na utożsamianiu nierozpoznania istoty sprawy z rozpoznaniem jej wbrew stanowisku odwołującego się. W sprawie rzecz sprowadzała się do dopuszczenia dowodów z opinii biegłych lekarzy, których zadaniem była ocena, czy ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy. Takie postępowanie miało miejsce zarówno przed Sądem pierwszej instancji, jak i drugiej. Równocześnie Sąd Apelacyjny wyjaśnił warunki brzegowe otwierające drogę do uzyskania renty socjalnej, zwłaszcza fakt związany z upośledzeniem czynności organizmu przed ukończeniem pełnoletności albo w czasie nauki w szkole.

Z tego względu nie jest adekwatny argument o nierozpoznaniu istoty sprawy, skoro wszelkie niezbędne warunki świadczenia rentowego stanowiły punkt odniesienia Sądu Apelacyjnego. Oczywiście w tym miejscu ocena ta nie musi iść dalej, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych skargi a tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. Brak innych argumentów we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że jest ona oczywiście uzasadniona, czyli celna *prima facie*, bez wnikania w meandry prawniczych kompozytów. Naturalnie Sąd Najwyższy jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c. oraz 398³ § 3 k.p.c.). Prowadzi to do końcowego stwierdzenia, że zarzuty i argumentacja wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie są wystarczające do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as